

Политичко деловање Весне Пешић у последње две деценије на српској позорници власти и опозиције, значајно је бар из два разлога. Први је у томе како се њен лик и дело оцртавају у српским (и страним) медијима, а други у њеном доследном оспоравању целине српских националних и државних интереса. Оно прво нам говори о немоћи медија да произведу политички утицајну личност, а друго залази у идеолошку самоперцепцију политичарке као борца за «српску» ствар.

Штампани и електронски медији у Србији од 1990. године су били супер мајка за Весну Пешић. Неко би требало да изброји њене силне интервјуе, изјаве, текстове, са или без фотографије, у опозиционим или независним а касније и владиним новинама и телевизији. Био је то експеримент уживо – да ли медији имају моћ да на чело дела, а зашто не и целог народа, поставе лидера, предводника, усмеривача његовог државног, националног и политичког живота. Две деценија запљускивања јавности речима и сликом Весне Пешић нису помогли да се устоличи као политичарка са каквим-таквим утицајем. У бирачком телу је била на дну, а пролаз у парламент је ишао кроз иглене уши, у коалицији тврдо грађанистичких странака. Неко је ту одговоран за стални политички неуспех – медији или политичарка? Оставимо одговор неком другом. Овде само констатујем да медији и поред форсирања нису успели да виртуелног актера српске политике преведу у реалног.

Друга карактеристика примера о коме је реч, тиче се српске политичке културе и (само)перцепције политичких циљева за које се залаже Весна Пешић. Шта је њена политичка опција од 1990. године? То нису национални ни државни интереси српске нације већ апстрактних грађанина и интереси несрпских нација и њихових институција. То је она струја политичког мишљења и деловања у културној историји Срба која је непрестанце оптуживала сопствени народ и његову елиту за проблеме у односима са другим нацијама у окружењу а и шире. То је она политика којој су интереси других били увек испред интереса сопственог народа. У таквом приступу, разуме се, трунка у српском оку смета али балван у другим очима се не види.

А раздобље разбијања СФРЈ пружио је прилику да се српска политика борбе за колективна права нације и државни суверенитет, потисне надувавањем злочина (којих је

било на свим странама) и затим криминализује најтежим речима. Срби су се, по говору екстремних малосрбијанаца, борили за територије а не за своја права. Други су се борили за своја права и при том почистили Србе са њихових територија. О томе су ови екстремисти ћутали а почесто и аплаудирали. Мало је примера у европској политичкој култури да политички актери не поштују права сопственог народа и да се више залажу за интересе других.

Пита читалац какви су докази за овакву тврдњу. Има их прегршт. Ево неколико, не баш од оних од којих се леди мисао рационалном човеку.

Од када је почео процес разбијања СФРЈ Весна Пешић је стала у прве редове оних који ће оптуживати српски национализам зато што запоседа «туђе територије» и крши права других нација и националних мањина. Тако је већ далеке 1996. у *Српској страни рата* (ур. Н. Попов) тврдила да Србија води «империјални рат насилног отимања и чишћења територија на којима су Срби вековима живели измешани с другим народима». Хајде да јој прогледамо кроз прсте што неће да напише да се у тим вековима проливала измешана а поготову српска крв, да би кулминирала у Јасеновцу. Али, чишћење територија је заиста учињено – Срба готово да нема у некадашњој Крајини, на Косову и Метохији јужно од Ибра, а успели су да се сачувају у Републици Српској.

Од тада је протекло двадесет година, оптужбе се настављају а броје се нове жртве српског национализма. Грешка садашњег председника Србије, по суду Весне Пешић, јесте у томе што је «прихватио Коштуничин устав и то да се у њему запише да је Косово саставни део Србије. Кад сам га питала зашто је прихватио такав устав, он је рекао да је то био једини начин да се распишу избори! Коштуница је одржао обећање и после доношења тог трагичног устава, избори су расписани» [\[1\]](#). Дакле, то је био *трагичан устав* (!) а не би био да је српска политичка воља избрисала ту покрајину из свог устава. А по ком основу? И ко би на то у Србији, имао право? Ако је НАТО агресија запосела и ортела покрајину у корист косовских Албанаца, то не значи, разуме се, да је учињена правична ствар, а још мање да Срби треба да пристану на насилно отимање дела своје територије. Зашто се Србија не би борила легалним средствима за очување своје територијалне целовитости и при том трагала за неким решењем које би уважило српске интересе на Косову и Метохији. Нико озбиљан не мисли да Србија треба да влада косовским Албанцима, али зашто би допустила да косовски Албанци владају Србима. А она српска власт која би пристала на албанизацију вишевековне српске културе на Косову, а понеки покушаји већ постоје, сигурно би понела жиг вечне издаје.

Јавни наступи Весне Пешић од медија до медија, уз мале паузе, садрже сталне жалопојке на српску политику и Србију. После пароле о «трагичном уставу», уследила је још жешћа оптужба. Србија «и даље дестабилизује регион, тако што одржава стање "разваљене Босне" и што покушава да у Црној Гори одржи наде да ће се она вратити под окриље Србије» [2]. И то није све. За такво стање најзаслужнија је Српска православна црква, која је произвела опсесију територијама. "У Србији доминира једна веома ретроградна црква, каква је Српска православна црква. Она за 600 година није изговорила ниједну нову реч. Морамо да појачамо атеизам у друштву, баш зато што је доминантна црква толико конзервативна да нам не да да дишемо" [3].

Мало је рећи да су све ово гнусни фалсификати. Реч је и о политичком моралу. Како то Србија дестабилизује регион? Како одржава стање разваљене Босне? Ко хоће да врати Црну Гору у савез са Србијом? По чему је СПЦ ретроградна црква? Нема ниједне чињенице за такве тврдње. Али има страсти српског антисрпства. То су речи заслепљеног неподношења српских националних и политичких права и интереса. То је ругање елементарним правима једне нације. Колико ли је само увреда на рачун оних патњи Срба који су се борили за своја права на Косову, БиХ, Црној Гори, Хрватској! А колико само поштовања за несрпске национализме и цркве, колико ћутања о Зукорлићевој верско-хушкачкој политици. О томе она не говори: нема нешта да пребаци другим национализмима.

Сада је јасно зашто је њен политички неуспех нужен: који је то народ који ће дати глас за свог упропаститеља? Који га смањује територијално и државно, који му оспорава право да се бори за своје легитимне услове постојања.

То је приватна политика која има у виду интерес апстрактног грађана (а конкретни зна и своје национално припадања) а одбацује српски колективни интерес и право на уставну целину. Али, при том ништа нема против ширења других националних интереса. "Када Србија дефинитивно затвори питање својих граница, тек тада ће озбиљно бити спремна да уђе у ЕУ. Српски национализам мора до краја да буде савладан да би Србија ушла у Европу" [4]. Баш тако, српски национализам треба ударити а други подржати и похвалити. Треба ли велика памет да се саопшти како су све нове државе на Балкану настале на јаким сопственом национализму? А што се тиче «затварања граница», оне се могу померати до Београда – да мало есхатолошки претерам али, кад боље размислим, можда претеривања и нема. Где је крај таквом смањивању?

Весна Пешић – или о екстремизму малосрбијанаца

Пише: Зоран Аврамовић
субота, 27 август 2011 01:34

Шта је политика? Када би Весна Пешић била политички првак српског народа, од државе, од њене територије, националних интереса и права, колективног поноса и достојанства не би остало ништа. Од Срба би остало само сећање на њих а и то је питање.

[1] <http://www.nspm.rs/prenosimo/vesna-pesic-zasto-tadic-i-ds-prete-evropskoj-uniji-q.html> ,
15.8.2011

[2] <http://www.nspm.rs/hronika/vesna-pesic-spc-je-retrogradna-treba-da-pojacamo-ateizam-u-drustvu.html> , 24. 8. 2011

[3] <http://www.nspm.rs/hronika/vesna-pesic-spc-je-retrogradna-treba-da-pojacamo-ateizam-u-drustvu.html> , 24.8.2011

[4] <http://www.nspm.rs/hronika/vesna-pesic-spc-je-retrogradna-treba-da-pojacamo-ateizam-u-drustvu.html> , 24.8.2011